

О Д Р И Н.

(Спомени и пѣтни бележки).

Баща ми често отиваше на пазар в гр. Одрин — най-големия град в Източна Тракия. И аз с нетърпение очаквах неговото завръщане от там, защото той всякога ни донасяше скъпи и редки подаръци: халва в дървени кутии, рахат локум с миндалови ядки, всякакви бомбони и какви ли не още сладки плодове . . . !

Обичах да слушам и за чудесата на Одрин: за неговата „Узун чаршия — Али паша“, за прочутата му джамия Султан Селим, за хубавото му моа леби, за сладките му баклави, за голямите му реки — Тунджа, Арда и Марица, за джлгите и високи каменни мостове над тях И за „черните арапи“ щостояли пред входните му врата и не пуцали малките деца да влизат в града! . . .

И винаги, когато татко тръгваше за Одрин, мене много ми се искаше да отида с него на пазар, но се страхувах от черните арапи! . . .

* * *

През 1896 година свърших iii. клас.

Родителите ми решиха да ме пратят да продължа образованието си в Одринската българска гимназия.

Неописуема бе радостта ми, когато потеглих за там. Пътувахме четирма души в едно покрито купе цели 14 часа из Одринското равно поле. На където погледнеш — все поле, а отгоре синьо небе.

Тук там се виждат селища и чифлици на разни турски паши и бейове. Из обширните пасища пълпят многобройни стада от овци, коне, говеда, но все пашовски и бейски! . . .